

Juweeltjes

Muzikale 'Juweeltjes' editie

*Ter gelegenheid van het 10 jarig
bestaan van de Nederlandse
werkveldgroep van muziektherapie
binnen Verpleeg- en
Verzorgingshuizen.*

2005-2015

Ter Inleiding

Het leven van onze bewoners, mensen met dementie in de huizen Gaasperdam, Eben Haëzer, Anton de Kom, Kraaipan, Berkenstede, Kastanje hof en de Buitenhof in Amsterdam, is net een schatkamer. Je vindt er donkere hoekjes, kleerscheuren, gebrek en hartzeer. Maar ook een rijkdom aan verhalen, een grote schat aan wijsheid, warmte, liefde, humor en verzet. In de levensverhalen van mensen met dementie liggen juweeltjes verstopt: kostbare herinneringen, troostende beleving, ontroerende gezegdes en diepe levenskennis.

Vijf jaar lang hebben wij deze juweeltjes opgetekend en in boekjes gebundeld. Allereerst natuurlijk om aan de bewoners zelf én hun naaste betrokkenen terug te geven, als kleine bron van waardigheid en levensvreugde. Maar daarnaast ook aan een groeiende groep belangstellenden en meelevendenden daarbuiten, om de eigen stem van mensen met dementie te versterken en daarmee ons aller bestaan te verrijken.

Vijf jaar juweeltjes, dat is een jubileumeditie waard, maar ook een bezinning op wat we doen. Waarom we de verhalen en uitspraken van mensen met dementie zijn gaan delen. Waarom we deze ‘Juweeltjes’ zijn gaan noemen en wat ons doel ermee is.

Twaalf jaar geleden begonnen wij met ontmoetingsgroepen op de huiskamers. Met als doel: verbinding met het eigen leven en met de eigen levensbronnen, met elkaar en met de verzorgenden. Twaalf jaren lang nu al schrijven wij tijdens alle groepen

dat wat de bewoners ons vertellen zo letterlijk mogelijk op. Dit om zo min mogelijk een eigen interpretatie te geven aan de woorden van de bewoners zelf. Iedere keer vragen we hen toestemming om datgene wat ze ons vertellen, te mogen opschrijven. Om daarmee hun waardigheid te bevestigen en hen erkenning te geven voor het leven dat ze hebben geleid en leiden.

Door de verslaglegging willen we tegen de heersende opinie in laten zien dat er wel degelijk communicatie tussen mensen met dementie mogelijk en aanwezig is. Er valt nog steeds zo veel van hen te leren en hun uitspraken zijn zo mooi en indrukwekkend en vaak met humor en ondeugd gekruid! Natuurlijk, er moet soms moeite voor worden gedaan om hun eigen uitspraken en verhalen op gang te brengen. Maar meestal komt het dan tot stand. Mensen met dementie zien en merken meer dan vaak wordt gedacht.

We stuurden de verslagen wekelijks naar de betrokken afdelingen. Helaas werden deze vanwege tijdgebrek niet door iedereen gelezen en zo ontstond het idee om ze via de mail en op social media in bredere kring bekend te maken. Iedere maandag sturen we het personeel van de huizen waar de ontmoetingsgroepen en muziektherapie worden gehouden een A-4tje met de mooiste uitspraken en gesprekjes die we in de afgelopen week hebben gehoord: de 'Juweeltjes'. Ook plaatsen we elke dag een uitspraak op social media. Een laagdrempelige manier om iedereen te laten delen in deze rijkdom en om daarmee te benadrukken dat mensen met dementie niet samenvallen met hun ziekte. Er is ook een andere kant, waar nog zoveel te ontdekken valt. De taal van mensen met dementie klopt misschien niet altijd. Maar van wie is

dat het probleem? Het *Dementees* vraagt van je, net als bij poëzie, om je eigen beelden los te laten en extra na te denken. Om mee te gaan in een wondere wereld waar je niet alles van snapt maar die je soms intuïtief wel begrijpt.

Vijf jaar juweeltjes en het eind is nog lang niet in zicht. Want we merken elke dag weer, dat de woorden en de taal van onze bewoners ons uitdagen om in alle openheid en kwetsbaarheid te luisteren en trachten te verstaan, met al onze zintuigen. In het belang van mensen met dementie. Maar zeker ook in ons eigen belang!

Irene Kruijssen, muziektherapeut Cordaan

Paula Irik, Eline Hoorweg & Sylvia van Rijn, geestelijk verzorgers Cordaan

Bert Keizer, verpleeghuisarts, filosoof, schrijver en fan van de juweeltjes, schreef in Trouw een column over de juweeltjes. We zijn zeer vereerd dat hij het voorwoord wilde schrijven.

Ik hoor nu al een heel tijdje bij de vaste lezerskring van de ‘Juweeltjes’ die Paula Irik, Eva Smit, Sylvia van Rijn en Irene Kruijssen rondsturen. Het gaat meestal om éénregelige opmerkingen, soms een langer verhaaltje. Het zijn vaak herinneringen, soms dierbaar en soms uitgesproken akelig. En in die herinneringen worden vaak de ouders ten tonele gevoerd in hun lieve of hun nare gedaante. Er is ook wel commentaar op medebewoners en verzorgenden. Het wordt allemaal heel begrijpelijk geformuleerd, maar grammaticaal hangt de boel heel losjes aan elkaar. Door hun woorden word je moeiteloos meegenomen naar die halve verwarring, die merkwaardige mistflarden, waar dementen doorheen moeten kijken om de wereld te blijven zien. Niet alleen hun woorden, ook hun wereld hangt erg losjes aan elkaar. Wat mij treft in de ‘Juweeltjes’ is hoezeer het geestelijk leven van een dementerende bestaat uit korte sprintjes waartoe ze heel lang in staat blijven. Daar staat tegenover het onvermogen om geestelijk nog een lange wandeling te maken. Al gauw vergeten ze de route, niet alleen in hun eigen buurt, maar ook in de min of meer vastliggende geestelijke plattegronden die wij anders zo moeiteloos doorkruisen. Hoezo ‘geestelijke plattegronden’? Denk aan een boek, of een film, of een verjaardag, of een bruiloft, of een begrafenis, allemaal zaken waarbinnen dementerenden snel de weg kwijt raken. Met als gevolg dat ze nijdig worden of angstig en

zich gaan afvragen: waar zit ik nou? waarom ben ik hier?
waar gaan we heen? hoe is dit eigenlijk begonnen?

Belangrijke vragen, de allerbelangrijkste vragen die je kunt stellen eigenlijk, alleen niet als je op een verjaardag zit of halverwege een begrafenisritueel.

Het verlossende van de 'Juweeltjes' is dat de schrijfsters keer op keer aantonen dat de wereld van dementen voor ons bereikbaar blijft. Dat er altijd die mogelijkheid blijft bestaan om goed gezelschap voor elkaar te zijn, in mijn ogen zo'n beetje het mooiste dat we voor elkaar kunnen doen.

Bert Keizer

Tien jaar NWMV&V: Nederlandse werkveldgroep muziektherapie in verpleeg-en verzorgingshuizen.

Vijf jaar 'juweeltjes': uitspraken van mensen met dementie uit verschillende culturen. In deze speciale editie alleen de muziekuitspraken.

Muziek is voor de meeste mensen een vertrouwd en belangrijk onderdeel van het leven. Het wordt onder andere steeds vaker ingezet om te activeren, herinneringen op te halen, emoties een plek te geven en groepsgevoel te creëren...

“Muziektherapie, daar leer ik echt iets bij, wat muziek met me doet.”

“Een druppeltje lach, een druppeltje huil en een druppeltje traan en dat meng je dan met elkaar.”

“Een korreltje zang, wij zijn de korreltjes en de zang is ons stemmetje.”

“Zingen is leuk, muziek brengt het hart naar boven en denken we verder samen aan goed leven en dat doen we dan ook allemaal samen.”

“Door muziek zie ik de betrekkelijkheid weer in van dingen.”

“Jij bent mijn doorgeefluikje.”

“De muziek wordt naar je oren gebracht. Er komt een hoop kijken bij muziek. Je bent er gevoelig voor.”

“Gevoelige liedjes zitten gelijk op je hart.”

“Ik vind dat groots. Dat een deel van het geheugen in me zit ondanks dat ik het niet meer weet.”

“Er komt nu een stuk menszijn naar boven. Het raakt bij mezelf.”

“Ik hoor je zingen en denk ja dat zit ook in mij. Het uitdrukking geven aan gevoelens. Dat kan in schrijven muziek, of in beelden. Dat is een van de eerste dingen die ik zeg. Dan moet ik poet worden. Dat zit wel in me. Er zit een dichter in me maar die kan ik niet rijmen met de technicus in me.”

“Mooi hoe dat na golft dat geluid en dan is het weg. Dat komt natuurlijk door die vingers op de snaren.”

“Mooi dat hij de liedjes goed kan zingen terwijl hij anders niet uit zijn woorden komt.”

“Het geeft het leven weer effect, dan gééft het.”

“Muziek is muziek of het nou Frans is of Spaans is, als het maar goed er uit komt.”

“Liedjes gaan soms te ver, want het verdriet is er nog steeds.”

“Ze zingt liever die dame. Er gaat iets verloren als ze iets niet meer kunnen zeggen.”

“Muziek maakt de lucht zo mooi.”

“Het is lovely te praten over the past times. I like to join with them. Te praten over my time. Hoe het was. Start to sing. Something that brings back your echo. Your voice komt en fits in.”

“Alles gaat in de vergeethoek. Uit jezelf heb je geen initiatief om het omhoog te halen. Dat doe je wel met muziek.”

“Music takes away the boredom in my life.”

“Singing is how the voices mingle together, beautiful voices so other can enjoy it and blend together.”

“Met muziek wordt je creatief. Dat past je aan.”

“Herinneringen zijn heel moeilijk te begrijpen en te denken en zo.”

“Alles gaat in de vergeethoek. Uit jezelf heb je geen initiatief om het omhoog te halen. Dat doe je wel met muziek.”

“Het komt allemaal naar boven van vroeger.”

“Zingen, dat moeten jullie vaker doen! Iets wat weg zit en niet kan herinneren maar door het geluid naar boven komt. Dat is heel bijzonder.”

“Doe nog eens dat lied waar ze net bij ging zingen. Kijken of ze dat nu nog weet en weer meedoet.”

“Ik betrap me er zelf ook op dat die hele oudje liedjes er zo uit vliegen.”

“Of ze altijd verbeteren is ook maar de vraag. Maar muziek is altijd gezellig.”

“Met zo’n versie heb je ook een rap, kun je bij mijn zoon komen.”

“Als ik speel, speel ik echt. Zonder experts dat zweer ik! Dan kunnen ze komen kijken naar me.”

“Die liedjes hou je dag en nacht voor eeuwig. Dat zit goed in je hersenen.”

“Vroeger zongen de vrouwen veel meer dan nu. Het collectief geheugen.”

“Je bent nou veel jonger. Je bent weer kind. Je bent nu dame maar toch weer kind, door het zingen.”

“God blessed me, he plays the instruments and I just sing along and put an extra note in. I went walking and the songs were just rising up in me.”

“Ik ben er niet bewust van dat ik zing, zoals ik het bewust ben.”

“Sometimes I feel weak, my mind too, than I listen to music and feel fine again.”

“Dit melodietje heb ik zelf bedacht!”

“Ik weet niet hoe die overkomt, want ik luister niet. Ik zing zoals ik het voel.”

“Ik had een zout gevoel over me voor je kwam en dat is nu weg en ik voel me nu een stuk beter. Er moest even wat suiker overheen denk ik.”

“Je hebt me opgelucht.”

“Surinaams volkslied mag je altijd zingen. Als je het in je hoofd hebt dan mag je het zingen. Want als je hier bent en je denkt aan Suriname dan komt het in je hoofd het volkslied.”

“Als je het maar vaak genoeg zingt blijft het vanzelf in je hoofd.”

“Als jij muziek speelt val ik langzaam met het drumstel in.”

“Mooi zingen, dat zit erin, daar kun je niets meer aan doen. Al die dingen klimmen naar je toe, dan pak je het op en dan gaat het naar je geest. Dan ga je zingen en raak je het niet meer kwijt.”

“The same music is only boring if you listen to it the whole day.”

“Viool spelen geeft je een goede stemming!”

Een bewoner die piano speelt: “Het zit in mijn hoofd dat melodietje, dat denk ik.”

“Dit lied doet me denken aan mijn moeder dan gingen we naar boven en dan gingen we bidden en zingen”.

“I have to sing to keep them in my memory.”

“Gek hè, dat het lied zomaar in mijn mond komt.”

“Ik weet niet wat ik ga zingen, van vroeger heb ik het nog in mijn kop.”

“Dit heb ik vroeger nooit geleerd maar het ging vanzelf.”

“Sorry, ik zong niet mee, ik was te geëmotioneerd.”

“Zang: je hoeft er niets voor te betalen en het is mooi ook.”

“Vanavond ga ik net zo die liederen dromen.”

“Vreemd hè. De wijs onthoud je maar de woorden raak je kwijt.”

“Ik ben een raar mens. Ik kan normaal gesproken niet zingen maar hier wel. Mijn moeder zei altijd ‘zing dan’! Maar kwam er niets. En hier komt het er zo uit! Weet ook niet hoe het komt.”

“Ik zag die gitaar. Ik zeg: ‘O jee, daar gaan we weer met zingen’. We moeten naar de tonen letten!”

“Ze hadden meer liederen kennis, maar of dat nou ook meer was in liederen weet ik niet.”

“Neeee, is ze daar weer met haar gitaar”.

“Na de kerk gingen we een uur psalmen zingen, daarna gingen we weer naar de kerk”.

“Ik haal hem niet in mijn hoofd maar ik weet het nog het liedje. Staat het toevallig voor me.”

“Dat is ook wat je noemt een ouwe taaie.”

“Ik hoor aan je stem dat jij het bent. Een vrouwenstem en geen bariton.”

“*Terang boulang* is een makkelijk liedje maar het lukte me niet op de gitaar.”

“Mijn moeder zong het altijd, dan ging ik slapen en snurken. Mijn moeder zingt altijd voor mij. Maar nu is ze allang overleden. Ze zong mooi!”

“Van veraf klinkt het beter dan dichtbij.”

“Cowboy muziek. Leuke muziek. Aparte muziek.”

“Er zijn wel haakjes natuurlijk maar het blijft muziek.”

Tijdens het pianospelen van een bewoner: “Het is allemaal zelfverzonnen. Laten we maar eens kijken wat er uit komt met die noten op de piano, laat me maar even wat spelen en proberen.”

“Dat is een lied waar heel veel verkoudheid in zit.”

“Hebben we dat al gezongen? Gaat het allemaal zo snel?”

“I don’t make music, I’m a good listener.”

“Het blijft leuk! Dan denk ik: ‘Ha, daar is de piano weer!’”

“Someday I come and play the piano.”

“Dat klassieke muziek daar zit bijna geen melodie in is allemaal gepingel.”

“Tante Julia wordt 80 jaar. Vijfendertig trompetten zijn betaald. Daar komt die trompettist die daar speelt. Heb ik vier maal trompetten gedánst.”

“We zingen eigenlijk een wintilied. Je mag vrij zingen.....dit is wat men zegt die kerkelijke lied.”

“Ze zit helemaal achteraan, maar voorin hoor ik haar stem. De priester zegt: ‘je mag tante nooit thuis laten want ze zingt zo mooi in de kerk. ‘Je moet d’r niet missen. Je *kan* d’r niet missen.....”

“Ze zingt mooi! Ze is een beetje ontredderd, maar ze kan mooi zingen!”

“Als we thuis zitten, *dan* heb je een koor!”

“Ze heeft me nooit kunnen missen, met mijn stem in de kerk.”

“Laat je niet kennen. Zingen!”

“Ik zong alleen maar c’s, de anderen zongen andere noten maar het klonk toch mooi met elkaar.”

Tijdens het pianospelen: “Een muzikaal grapje, maar net de verkeerde.”

“Zelfs mijn keel huilt.”

“Wat is dat leuk. Ik dacht aan je of je kwam en zowaar! Welkom.”

“Hè kijk: de gitaar! Muziek! Geweldig dat ik jullie zie!”

“Ach, eigenlijk heb ik alles al geluisterd wat er te luisteren valt.”

“Kun je nog zingen? Begin dan aan het eind van het lied.”

“Door die val onthoud ik maar een paar regels. Verder niets.”

“Ik ben schor en moet nog zingen ook. Dat is een zware taak hoor! Ik heb een schorre keel.”

“Wat gaat het hard als je zingt, net als je leven. Zeiden ze vroeger ook al, mijn grootmoeder, ik niet. Gaat meer in je geheugen zitten lijkt me dan.”

“Het is allemaal zo'n mooie wijs. Dat ontroert me, mooier dan nu. Maar de woorden heb ik niet onthouden.”

“Ik vind ze allemaal zo mooi, omdat je ze allemaal gezongen hebt vroeger.”

“In de schommelstoel zing je het lied dubbel.”

“Ik kan vandaag niet zingen, mijn keel wil niet. Ik kan wel koken, bakken, kleren maken maar zingen niet.”

“Gaat u maar gewoon alleen een liedje zingen.”

“Ik kan het niet volgen, is de tekst verkeerd getikt?”

“*My Bonnie* brengt me 100 jaar terug. Ik ben 1011.”

“Zijn die liedjes uit het archief? Is fantastisch! Het is een munt waard!”

“Eén liedje en dan ga je maar weg!”

“Eén keer per jaar moesten we deze liedjes zingen. Dan haalden ze ons en zongen we volop op verjaardagen.”

“Ik vind uw stem mooi en daar laat ik er bij.”

“Wat is dit mooi en kort en krachtig.”

“Hele mooie liederen. Echt waar!”

“Leren van Surinaams naar Nederlands en op school leren van soeur. Staat bekend daar. Zingen we daar. Het was gezellig.”

“Soeur leerde fröbel liedjes. Lang zal ze leven bv. leerden we bij de soeurs. Daar was het toch prettig en gezellig hoor.”

“Als je katholiek was, dan zong je wat de zusters wilden.”

“Ik ben al die liedjes vergeten. Ik ben getrouwd.”

“Een Surinaams lied, maar uit welke streek komt het dan? Dat kan ik toch niet vinden.”

“Het gaat beter dan anders met de zang.”

“Dames, wij kunnen beter zingen dan deze generatie die jong is.”

“Ik moest vroeger tot vervelends toe naar Mozart te luisteren en nu hou ik ervan. Vooral Mozart het 5e piano concert. O, zo mooi!”

“Ik doe alle deuren dicht, zodat je niet weg kan, ik wil nog een liedje.”

“*Hoe schoon is mijn heide*. Schoon met groene zeep!”

“Juffrouw Rooker ging met ons zingen op school. Dan had ik het naar mijn zin, maar oh wee als ik moest rekenen.”

“Van eindeloos geduld moet je zingen.”

“Is dit een Duits lied of een kaaskop lied?”

“*My Bonnie* is a very old and very strong song.”

“Ze heeft net haar stem gegeven om te zingen.”

“Ik hou van alles maar niet van het slechte zingen.”

“*Kun je nog zingen zing dan mee...* zou je wel willen he! Moet het allemaal nog zien.”

“Ik zit helemaal vol lucht.”

“*Daar was pas laatst een meisje loos*, dat is pas een leuk lied! En het staat hier ook.”

“Er staat nog wat stofmeel op, met stofmeel kun je goed zingen.”

“Mijn vader zingt dit ook maar dan anders, duurt het drie keer zo lang.”

“Jullie zingen een heel ander einde, jullie kunnen het niet. Ik heb een nieuwer boekje hoor.”

“*Blauw geruite kiel* is heel anders, staat er helemaal niet in, is onzin allemaal, snap niets van dit lied.”

“Als ik aan het knopje draai komt er weer één.”

“Ik ben al geen zanger, maar het ging helemaal niet.”

“Een mooi lied, maar moet het nog studeren.”

“En de meester schreef in het rapport; ‘echt zingen kan die niet’. Mijn vader werd zo boos, die stapte op de fiets en zei tegen de meester dat hij een stomme l. was, de volgende dag kwam hij excuses aanbieden. ‘Meesters slaan nooit’ terug zei hij zachtjes, ‘bijna nooit’...”

“Toen de oorlog afgelopen was kwamen dit soort liedjes naar boven.”

“Mijn moeder was ziek maar zong wel altijd mee.”

“Zuid Afrikaners zingen beter dan de Nederlanders.”

“Toen werd er nog enthousiast meegezongen. Kwam door de school.”

“Of ze altijd verbeteren is ook maar de vraag. Maar muziek is altijd gezellig.”

“Met een flesje in je hand zing je beter.”

“Wat voor liedjes zing je? Ligt eraan of dat leuk is dan.”

“Mag ik het boekje hebben? Het zijn zulke mooie liedjes.”

“Vergeet niet, hoe oud zijn die liedjes die we zingen.”

“Surinaams volkslied mag je altijd zingen. Als je het in je hoofd hebt dan mag je het zingen. Want als je hier bent en je denkt aan Suriname.”

“Als mijn vader zong stond het hele huis op de kop, hij zong de meest vreselijke teksten.”

“Het ene moment hebben ze ruzie en het andere moment staan ze weer te zingen.”

“We gaan nu niet schrijven maar zingen.”

“Ik ga walsen hoor!”

“Ik kan het niet uitstaan dat ik niet voluit mee kan zingen.”

“De tweede stem, ik dacht dat ben ik niet maar ligt me wel dus zal maar mee zingen.”

“Ik was altijd aan het zingen thuis maar dat weet ik nu niet meer eigenlijk.”

“Als ik iets hoor vind ik het leuk, maar verder kan het me niet schelen.”

“Als ik stop, kan ik niet meer zingen.”

“Ik hoor mezelf zingen, maar het klinkt anders.”

“Ik ging vooruit lezen en achteraan zingen.”

“Zingen vind ik heerlijk, altijd gedaan op mijn werk, thuis, altijd en op de zangvereniging. Het zijn allemaal goede dingen, je kunt niet alles onthouden.”

“Grappig we zingen in het Nederlands *ik heb u lief mijn Surinaams*. Hoort in het Surinaams of zing *ik heb u lief mijn Nederland*.”

“Als wij zongen in bed ging de stok erover heen maar we hadden een andere tekst.”

“Mijn moeder genoot van dat soort liederen, ze leeft ze nu niet meer. Dan denk ik weer aan haar en praat ik over haar.”

“Klinkt prettig. Had ik nooit rekening mee gehouden. Klinkt besmettelijk.”

“Ik heb mijn bui geschraapt.”

“Wij zijn de oude getrouwe. Niet vergeten hé!”

“Je zingt dat liedje zo mooi. Zo breng je de hele familie bij elkaar.”

“Met anderen erbij zing ik beter. Anders denk ik aan financiële dingen.”

“Papiamentse liederen zijn dit. Die ken ik wel. Het is zodanig voorbij. Ik ken het wel, ik hoor het geluid en de woorden.”

“Vroeger kende ik het zonder boek en woorden erbij.”

“Ik ben een man van 80 jaar, je verliest al je geheugen. Wat dat betreft, gezang dat is wel leuk.”

“U bent geen Papiaments van afkomst. U zingt de liedjes wel. U doet u best om het te doen. Dat gaat u lukken, daar ben ik zeker van.”

“Als zij zingt moet ik wat langzamer zitten.”

“Dansen, daar ben ik groot mee geworden.”

“Dansen? Waarom niet!”

“Ik heb met prins Bernard gedanst daarom zit mijn naam, Amalia, in de koninklijke familie.”

“Dansen is een mooie dans.”

“Tedereen kan dansen als je rechts, rechts, rechts, links doet.”

“Als ze goed weten, kunnen ze goed dansen, anders rechts links.”

“Het bewegen is het leven van het dansen.”

“Ik was 26 of 27 jaar, ik heb met mannen gedanst.”

“Ik kan ook nog dansen. Ik maak mezelf blij.”

“Je mag van kop tot teen van 's ochtend tot 's avonds dansen. Ik weet dat pa je van jongs af heeft geleerd te dansen. Jij mag van mij dansen! Ma, als ze met het ene stuk gaan beginnen, kom jij direct in het midden en je gaat dansen!”

“Ik hou van alle muziek van dansen. In Batavia in de schouwburg gedanst. Vanaf mijn 13^e.”

“Ik vind het zo mooi, in mijn dooie eentje dansen echt waar.”

“Dit is het voorste gedeelte ervan, dit is iets wat vanzelfsprekend op je af komt, daar kun je zelf niet bij. Zo komt het.”

“Ik denk, ik ga de andere kant uit en dan zing ik de derde...”

“Dan zei de juf: Je kunt heel mooi zingen, maar je zit er altijd naast.”

“Zing maar, als het niet klinkt, dan loop ik gewoon weg.”

Over een lied gemaakt uit woorden van bewoners: “Dat liedje is echt gebeurd!”

“Dat zit er nog gewoon ingebrand. We hebben geen zangstem maar we gaan ermee door.”

“Je moet stoppen, zuur drinken en dan pas weer zingen.”

“Muziek maakt vrolijk.”

“Je moet met je hart zingen, als je er echt van houdt, dan leer je die liedjes ook.”

“Ik kan de 3^e letter tussen de woorden door zingen, dus het is forcerend voor mij.”

“Ik hou van sommige klassieke muziek, maar in Queen kan ik mijn emoties kwijt.”

“Ik hou van Nederlands, maar het was geen voluit Nederlands maar Canadees.”

“Jullie kunnen het nog, wij deden het voor de Amsterdammers op de Geinbrug. Werden er leuke liedjes gezongen om op te dansen.”

“Dat is mooi zo, om zo iets ook te horen van de andere landen.”

“Je gaat vanzelf wel meezingen.”

“*Ice cream, you scream*, allemaal lekkere ijsjes!”

“Dan zong ik: ik hou van jou, ik hou van jou Klaas Pauw, tegen mijn opa. Mijn moeder zei dan: ‘Dat kan toch niet’. Maar opa zei: ‘Jawel hoor.’”

“Het begint allemaal met een zachte ‘g’.”

“Zingen, ja, dat hoort er gewoon bij. Zo is het toch?!”

“Muziek is toch alles. Ik kreeg er helemaal wat van.”

“En als ik het niet leuk vind, houd ik mijn oren dicht.”

“Het was mooi... en ook een beetje verdrietig. Al die oudjes. Ik ben zelf ook oud. Dat trok me aan.”

“Als ik zo speel kan niemand mij passeren.”

“Ik ben 81 en kan nog zo zingen, dat maakt me gelukkig.”

“Ik heb niet zo’n goede stem. Maar luisteren is *ook* zingen...!”

“Ik heb nooit gedronken, dan wordt je suf tijdens het zingen.”

“Weet je, in mijn hoofd ben ik zo jong. Sta ik te dansen en te springen maar mijn lichaam werkt gewoon niet meer mee.”

“Ik kan niet zingen, dat is mij altijd afgeleerd.”

“Ik zou niet ophouden met dansen voor een man. Dat doe je of dat doe je niet.”

“Ik heb niet met mijn man gedanst. Die had er geen gevoel voor. Hij probeerde het wel maar het lukte hem niet. En dan sla je ook een flater samen.”

“Walsen was het eerste wat ik heb geleerd van mijn moeder.”

“Accordeon spelen, heb ik ook geleerd van mijn moeder.”

“Elke vrijdag dansen we hier nog. Op verschillende manieren.”

“Walsen kan ik niet meer, dan word ik duizelig.”

“Na de oorlog heb ik dansen geleerd, toen was ik 15.”

“Had ik nou een mooie stem, dan had mijn moeder wel geluisterd.”

“Ze zong meer goddelijke liedjes als wereldlijke liedjes.”

“Als we hadden gegeten gingen we psalmen zingen en iedereen moest verplicht mee zingen.”

“Ga maar zingen anders ga ik huilen. Ik wil zo graag op mezelf zijn.”

Over ‘Sari Marijs’: “Dan mag je wel een vliegtuig pakken om je vriendinnetje te zien. Wat je ver haalt is lekker, zei mijn moeder vroeger thuis.”

“Wat heb jij toch een lief stemmetje, dan lijk je toch jaren jonger.”

“Ik luister niet altijd. Er zijn ook andere dingen die ik moet verwerken.”

“De zingende sterretjes. Het is een koor hoor, het koor van Eben Haëzer. Het stokkende koor.”

“Roosjes bloeien niet op de heide. Tenminste, ik heb het nooit gezien, wel kleintjes: heidebloemetjes.”

“We moeten eigenlijk zingen: *De héi bloeit op de heide.*”

“Is dat bij iedereen, dat het in je hersens gegriefd staat?”

“Ik zit naast mijn liefste hoogste sopraantje.”

“Dagen tevoren beginnen we al te zingen.”

“Ik hou niet zo van Sinterklaas liedjes.”

“Ik zing het met de children in Dutch, sometimes.”

“Tralalie, tralala... dat is toch een andere tekst hoor.”

“Alleen de oude liedjes mochten we zingen.”

“Wat ben ik blij dat je er bent, want ik verveelde me.”

“Nou ga ik toch eens kijken voor nog mooiere wijze: deze! Deze is mooi! *Op de grote stille heide.*”

“Als je niet komt kom ik je halen. Ik vind het altijd zo leuk.”

“Ik zing altijd heel bescheiden... ik kan namelijk niet zingen.”

“Mijn broer en ik zingen allebei een andere tekst hoor!”

“Alleen bij de wilde liedjes dansen we.”

“Sinterklaasmuziek: daar kun je op dansen.”

“Ergens achter in de hersenen blijft het toch nog zitten. Ik heb het dit jaar niet kunnen inkijken, maar ik zing zo mee.”

“Zaten we te zingen met elkaar, kwamen opoe en opa ook nog als ze met hun schip bij ons lagen naar ons toe!”

“Ik geloof, met het zingen van die kerstliedjes, dan krijgt iedereen een beetje kippenvel.”

“*Stille nacht, heilige nacht*, dat schoot me zo in mijn gedachten!”

“Het was een mooie tijd... de boom versierd, niet te groot ook niet te zeggen klein, dan gingen we afwassen en zong mijn moeder het hoogste lied, we hadden geen kerststal.”

Over *stille nacht, heilige nacht*: “Mijn God is, was gek op dat lied.”

“Iedereen moet zingen! Thuis... mijn vader stond voor ons met een kleine stafje... iedereen goed mond open maken hoor... is geen tijd om zomaar te kijken... het is Gods werk.”

“Je komt meteen in kerststemming. Ik dacht: ‘staat de radio aan’? Het klonk zuiver.”

“Het greep me erg aan, dat komt omdat ik helemaal alleen ben, dan komt de kerst en dan mis je dat gewoon.”

“Daar genoot ik echt van... meezingen natuurlijk, niet persoonlijk, altijd samen! Dat was het mooist.”

“Muziek maken kun je toch geen werk noemen.”

“Zijn wel leuke liedjes maar zo afgezaagd.”

“Ik ben beter gaan zingen naarmate ik ouder werd.”

“In Suriname blijven de mensen zingen tot de volgende ochtend”(Nadat iemand is dood gegaan).

“O, dat is een vlot liedje, *Een reisje langs de Rijn*”

“*Fay you kan tak*, op z’n Surinaams is het mooi! Ik zat bij een club, elke week zingen... Al was ik niet aan de beurt dan werd het als eerste gezongen, het is mijn lievelingslied.”

“Ik vind het zo mooi, in mijn dooie eentje dansen, echt waar.”

“Ik ben trots op mijn mooie herinneringen.”

“Meezingen! Ik trippel bij met mijn benen wanneer ik zo zing... van blijdschap, ze gaan op en neer!”

“Je moet rustig zingen en netjes alles bij elkaar. En niet afjassen.”

“Blijf nog even, ik heb nog geld.”

“Mijn vader zong Joods, maar verder deed hij er niets aan. Maar als het erop aankwam was hij Joods maar dan zat er ook direct een streep op.”

“Wij hebben wel een lied, maar waar is die gebleven.”

“Ik ken wel honderd liedjes, maar niet allemaal.”

“Hoe bestaat het hè, dat ik nog bij stem ben hè!”

“Dat hoor je op straat niet meer fluiten en zingen!
Vroeger wel hoor!”

“*Pak al je zorgen, pittig liedje, te pittig bijna.*”

“We worden nog eens beroemd! Het koor van Cordaan!”

“Mijn broer wilde zo graag een accordeon en toen heeft mijn vader hem er een gegeven, hij was zo dol gelukkig.”

“*Nina bobo*, dat is toch zo’n mooie wijs.”

“Ah gossie, ik vergeet de honger helemaal door het zingen!”

“Gek hè, dat ik het gewoon zing. Dat ontroert me! Ik wist niet eens dat ik het kon. Ik deed het gewoon.”

“Ik zong graag, dat doe ik nu niet meer zoveel.”

Bewoner tegen haar vriendin: “Jij was de bovenruit, ik de onderruit.”

“Zodat uw oren kunnen luisteren.”

“Als je zo aan het zingen bent, gaat de tijd zo snel voorbij.”

“When you start to sing my hands just follow the notes”

“Mag ik nog om een laatste liedje bedelen?”

“Nu kan ik ze niet meer zingen, want ik ben niet meer in Suriname.”

“Doe je maar één liedje? En ga je dan al weer weg? Nee toch!”

“Ik wist niet dat ik zong!”

“Mooi liedje. Dat hebben we vroeger vaak gezongen... met de jongens op school”

“Wie dat liedje heeft uitgevonden, die heeft een gouden presentatie bij de mensen.”

“Ik ga even weglopen voor de zang.”

“Dan gingen we zingend slapen en bleef ze boven op zolder tot we sliepen.”

“O, wat ben ik blij dat u er bent. Dit is een soepdag. En nu komt u hem even opsmukken.”

“Het is een chaos in dat lied, dat komt door het boek”.

“ *Drie schuintamboers*, jaren gezongen één keer per maand. Samen met een groep kinderen en dit kwam er altijd uit”.

“Pianospelen doe ik op gehoor. Doe ik geen moeite voor, nou ja, ik luister naar mijn vingers. Kijken hoe ver ik ben.”

“Pianospelen? Dat heb ik nergens speciaal geleerd.”

“De buurman boven had een piano, die hoorde ik spelen en dacht dat zou ik ook wel willen. Ik heb aangebeld of ik ook mocht spelen. Hij zei; ‘Ja hoor kom maar binnen’. Hij gaf wel eens les.”

“Nou ga ik toch eens kijken voor nog mooiere wijze: deze! Deze is mooi! *Op de grote stille heide.*”

Verjaardag op Anton de Kom. Er wordt enthousiast gezongen. Eén van de bewoonsters: “Je moet schúdden zuster. Met je billen tot de grond!”

Over de Surinaamse liedjes: “Deze dingen moet je bewaren voor onze kinds- kinderen.”

“Ga maar zingen, leuk! Dan horen we wat.”

“*Ik heb eerbied voor jouw grijze haren*, dat lied vind ik zo mooi, dat gaat over mijn moeder!”

“De laatste zin gingen we altijd expres vals zingen, ik weet niet waarom, maar o wat was dat leuk en zij waren woedend.”

Over het lied *Ninah Bobo*: “Je moet altijd met je oren onder de lakens blijven, dan kunnen ze je niet prikken.”

“Liefdesliedjes? Daar moet je maar net voor in de stemming zijn hoor! Daar moet je zin aan hebben en de stemming voor hebben.”

“Als klein zijnde heb ik dat allemaal gehoord, van moeder.”

“Dat zijn toch liedjes die bij ons ver weg zijn. Maar je vergeet ze toch niet, zijn toch leuk die liedjes.”

“Echte muziek, dat zijn de puntjes op de i.”

“Muziek is toch alles. Ik kreeg er helemaal wat van.”

“Het was mooi... en ook een beetje verdrietig. Al die oudjes. Ik ben zelf ook oud. Dat trok me aan.”

“Ik zit altijd in de tweede stem, sinds kleins af aan, ach, klonk ik maar helder, ach, je bent nooit tevreden over jezelf!”

“Ik vind viool heel mooi, moet je even aan wennen en dan is alles weer goed.”

“Dan zingen we weer en kom het gelijk weer goed.”

“Drie coupletten? Dat zal best, het is een goed boek!”

“Toen ik ging dansen, ging ik mijn dak uit.”

“Niet altijd heb ik ze te binnen.”

“Hoe schoon is mijn heiland.”

“Zing Hosanna voor de buurt. Ik dacht: laat ik dat eens nemen.”

“Dat raakt je diep van binnen en vooral als je het langzaam zingt hoor je zo goed wat er wordt gezongen.”

“Als je iets doet wat leuk is, komt er vanzelf muziek in.”

“Ik doe mijn oren niet dicht, juist open!”

“Je moet nadenken met nazingen, vooral met deze rommel.”

“Ik zong altijd, samen met mijn broers maakte ik er samen muziek bij, ben ik blij dat ik dat allemaal beleefd heb, waren van die grote jongens maar dat deden ze!”

“Goed dat je goed gehoor, hebt anders hoor je er geen rund van.”

“Ik zing van armoede de tweede stem omdat ik vroeger sopraan was.”

“Dit is niet mijn echte stem, dat is een jongensstem, van vroeger.”

“Je moet vanuit stemming eigenlijk zingen.”

“Samen weten we veel: dan schiet er weer wat naar binnen.”

“Ach, ik heb mijn tanden niet in, dan moet ik wel vals zingen.”

“Mooie muziek wordt mooier.”

“De rest van het lied ken ik niet, dat hebben de kinderen meegenomen.”

“Ik wil een lied uit mijn kindertijd zingen, daarom zit ik niet goed in mijn vel.”

“*Knaapje zag een roosje staan?* Het roosje is allang verwelkt.”

“*Ik hou van Holland*, dat zongen we in het jappenkamp als verzetslied. Dat verstonden ze toch niet en was puur Hollands.”

“Dat volkslied is eigenlijk nietszeggend, maar dat is mijn persoonlijk nietszeggende mening.”

“Oefenen is niet erg, alleen het beginnen eraan wel.”

“Samen zingen en verhalen vertellen, daar word ik vrolijk van.”

“Je moet wel goede eerste stemmen hebben anders is er geen tweede stem.”

“Zwijmelliedjes daar hielden wij niet van, wij hielden van mannen die echte liedjes zongen, de rest kon af door de zijdeur!”

“Dat blijft nog wel een tijdje in mijn kop, met al die liedjes en verhalen en zo.”

“Hoor ik een vuvuzela, dan zwijg ik hem gewoon dood!”

“Dat liedje krijg ik maar niet weg, het past overal achter.”

“Dan zie ik je gitaar en dan gaat de gezelligheid in mijn kop zitten.”

“Laat eens horen wat er uit uw hart komt, dan zal ik mijn mening laten horen.”

“Toch was de melodie mooi ervan. En wat er in zat van inhoud dat was ook mooi.”

“Ik zie de regels maar verder niets. Goszame wat een zwaar boek.”

“Sintliedkes daar heb ik niets mee. Ik heb een hekel aan die baas. Is heel normaal. Waren met zeven man en we hadden niets. Kregen de rest cadeaus en wij niet. Je zeurde niet want je wist dat er niets was. Maar leuk was het niet.”

“Dat is de goden verzoeken om Sintliedjes te zingen.”

“*Kassian si patokan*, een begrafenislied. Ligt misschien wel goed in het gehoor maar hoor je niet te zingen.”

“Je moet met een mond zijn geboren anders kun je niet zingen!”

“Ik mocht niet dansen, en de Friezen, mijn man, kunnen ook niet dansen.”

“Het zingen vond ik fijn. De dominee las dan een stuk uit de Bijbel. Dan kwam ik thuis en zei ik tegen mijn moeder: ik snapte er vandaag weer niets van.”

“Ik heb een moeder, die zong altijd psalmen. Ze ging niet naar de kerk, maar psalmen die zong ze altijd. Als jullie zingen, dan komt het boven drijven.”

“We maakten geen ruzie, we zongen. En er zaten deuken in de vensterbank van het leunen van de bovenburen erop”

“Ach, je bent wat ouder, maar je zingt nog net zo mooi, ik meen het echt.”

“Eerst moet het werk af, dat kan niet anders, het zingen is wat erbij komt.”

“Die stem die pakt je en dan wil je weg, met een goed geluid erin. Het leek alsof je ernaar toe getrokken werd en dan pak je het beet. Je probeert het een beetje en dan zing je het mee.”

“Je maakt me helemaal schoon van binnen”.

“Respect, je bent eerlijk, eerlijke muziek, niet vals, hooguit af en toe een foute noot.”

Over jazzmuziek: “Dat is niet zo oud geweest hoor, dat valt mee.”

“Zullen we *Ik geef je mijn Roosje een roosje* zingen”?

Mevrouw A.: “Ik vind het wel een mooi lied, maar het is mij te zoet”!

Mevrouw B.: “Ze wil een zout liedje”.

We zingen: 'Ouwe taaie'.

Mevrouw A, tevreden en luidkeels mee zingend: “Dat is zout”!

Mevrouw B., lachend: “Met suiker en de zoutpot er bij.”

“De stad in, met muziek! Ja, draaiorgel. En niet wat te vergeten: eten op het plein kopen! Het rook ook zo lekker op het plein!”

“Het leven is een tango.”

“*Terang boulang* is een makkelijk liedje maar het lukte me niet op de gitaar.”

“Dat is ook wat je noemt een ouwe taaie.”

“Je moet het uitzingen...of had je geen adem meer?”

“De gamelan is altijd constant en gaat altijd door. Dan zat ik bij babi.”

“Hoe noemen we ons koor? ...Pro Deo...dus ik heb het koor gedoopt.”

“Ik denk, ik ga de andere kant uit en dan zing ik de derde.”

Over een verzorgende die zingt: “Weet je hoe het komt: ze heeft een ontroerende stem... dan moeten we maar geen eindliedje meer zingen, want dit is het mooist. Voortaan is ze onze soliste.”

“Zing maar, als het niet klinkt, dan loop ik gewoon weg.”

“Als we met het busje weggingen dan was dit het laatste lied. *Hoezee voor Suriname*. Moest je de gezichten van de kinderen zien: die straalden.”

“Dan kun je het altijd alle kanten op zingen.”

“Eerst zingen en dan hup gelijk je bed in.”

“Deze jongen houdt van zingen, Hindoestaans!”

“Mijn moeder zingt het hele *looft het Heer* uit het hoofd, maar ik vind het leuk! Ik kan niet zonder. Mijn moeder van zichzelf houdt van zingen en bidden”.

“Je gebruikt je verstand niet bij die liederen, daarom ken je ze niet.”

“Ga je het opnemen? Fijn!”

“Zingen vind je leuk, maar soms zijn de woorden niet goed, maar de melodie is leuk.”

“Met zingen bepaal je niet altijd de gedachten, maar je hoort de melodie.”

“Ik kende het lied niet maar het sprak me wel aan.”

“Ik ken hem niet uit mijn hoofd en ik wil hem ook niet uit mijn hoofd leren ook.”

“Als je de melodie niet kent dan neurie je maar.”

“Zit ik zo het beste voor de muziek te horen?”

“Dat is een bekend lied maar ik weet niet meer hoe het gaat maar als je het zingt dan komt het er vanzelf aan.”

“Dat het lekker klinkt wil nog niet zeggen dat ik het ken.”

“Die liedjes ken ik hoor. Komt van de kerk. Alle zondagen. Van zanglessen. De plaats. En zo hadden we een bond van de liedjes.”

“Heeft u een liedje gevonden? Dan zoek ik mee. Anders moet je zelf een liedje zoeken hoor.”

“Ik luister wel aandachtig maar dat zegt nog niets.”

“Er staat genoeg lalala in die liederen”

“Als mijn kinderen of kleinkinderen lastig zijn dan ga ik zingen voor ze, kerkliederen waar ik mee ben opgegroeid.”

“Elke zaterdag zingen wij. Dat was de wet.”

“Al die liederen van jullie wil ik in mijn kop hebben en droom ik van rond half zes.”

“Mijn vader zei in mijn dromen pas op dat je de Indiaanse dansen niet danst en zingt.”

“Dag schatje, wij verlang naar jou. Jij gaat weer lekker voor ons zingen hé!”

“Als ik ga zingen dan gaan ze allemaal of blijven ze allemaal.”

“*Somewhere over the rainbow*. Het mooiste lied wat we hebben.”

“Ik speel elke week beter maar weet niet hoe het komt.”

“Je lijkt wel Heintje Davids die kwam ook steeds terug.”

“*Geef mij maar Amsterdam dat is mooier dan Parijs ?*
Dat kan ik niet zeggen hoor.”

“Het Leidse plein was voor de elite. De rijke mensen gingen daar naar.”

“Ze doen allemaal mee. Als het net begint dan heb je alle nakomelingen.”

“Wat we hebben gevonden, het gaat over muziek. Ze beginnen met muziek.”

“De meeste woorden ben ik kwijt. Die zijn ergens anders gebleven in een ander kamertje.”

“Ik heb de wijs wel in mijn hoofd maar niet de woorden.”

“Dit was leuker zingen dan die Sinterklaas muziek.”

“Als ik hier zit dan denk ik daaraan heel ver weg op het einde.”

“Nou kom je er pas achter wat je allemaal niet gezongen hebt.”

“*Zonnetje gaat van ons scheiden*. Een avondlied. Zong mijn moeder als we naar bed gingen.”

“Drummen of pianospelen is allebei leuk om te doen. Dat haalt mijn kinderjaren weer terug.”

“Ik sponsor altijd muzikanten het is geweldig om te zien hoe ze groeien en beter worden.”

“Als je muziek maakt moet je wel doorgaan want je voelt je dan zo goed. Dan verlang je naar meer en meer.”

“*Terang boulan*. Dat is bekend bij alle oude Nederlands die voor het eerst in Indonesië kwamen. Onder de maan met hun gitaar zongen ze dat. Heerlijk luisteren hoor en kijken naar de mooie mannen die het zongen. Ach, we waren jong.”

“Ik luister liever naar u, dan dat ik zing.”

“Eerst muziek maken. Dan mag je naar bed.”

“Deze Indonesische liederen zong ik voor mijn moeder. Zo leuk.”

“Je moest het niet wagen om Surinaamse liedjes op school te zingen vroeger hoor.”

“Drummen na al die jaren. De losheid moet komen dat is een fantastisch gevoel! Wat geweldig om dit te doen.”

“Wat is dit mooi en kort en krachtig”

“Sluit mijn stem niet uit hoor.”

“Ik merk wel dat ik vooruit ga maar ben het me er niet van bewust.”

“Waarvan ken ik al die liedjes? Die heb ik nooit meer geweten en gezongen.”

“Als je zo terug denkt aan die liederen dan wordt je zo teruggetrokken en komen de tranen vanzelf.”

“Most of the time I like gospel. Music is good if you know how to use instruments it’s so good.”

“Zing je nou, zing nou mee.’ En dan moest ik haar aan de rechterkant vasthouden en dan ging ze zingen. En dan zei ze altijd: ‘ik heb het van mijn moeder geleerd.’ *Im schönen, grünen Wald*, en dan hield ik haar bij de rechterhand vast.”

“Dat ene straatje uit, daar was het bos. En af en toe gingen we heel hard zingen. Dan zei moeder: ‘Stil’, dan moesten we de echo horen. Wat hebben we veel van de ouders gehoord! Zoveel liedjes. Waarom zingt ze van het groene Wald? Het was meer bruin. Hoog in de lucht was het groen.”

“En dan ging zij zingen. En ze kon niet zo zingen. Gingen we wel eens lachen. Het was ook een oude moeder voor in het bos. Ach, moeder, zingen met moeder.”

“Ik ken dit liedje al lang vanaf school af.”

“Ik hoorde dat het aanstaande zondag Vaderdag is. Al heb ik geen vader meer, als ik de gitaar hoor dan ben ik getroost.”

“Mijn vader speelde gitaar in Suriname. Alle soorten muziek.”

“Mijn overgrootmoeder ging altijd zingen in het bos. Van de lieve God, het liedje van de lieve bossen. ‘Ruik nou mal die frisse lucht!’ *Im stillen, herlichen Wald.*” Dat was háár liedje: *Im schönen, grünen Wald*”

“Gospel is gospel but country music can also be rock music”

“Song is powerful. The emotions in it make you feel fine”

“Music is powerful if you have the right music, music in general is powerful if you like it”

“*Kasian si patokaan*: Ik ken het liedje van mijn tante, die kwam uit Soera Baya, is Ambonees”

“Is het melodietje in jouw hoofd een beetje kwijt?”

“Muziek daar wordt ik altijd droevig van.”

“Geen mooie liedjes voor me spelen, dan ga ik huilen.”

“Dat gevoel weer in woorden om te zetten gaat me net te ver. Ben ik net te ongeduldig voor.”

“Het is goed dat hij mag zingen. Dat is goed voor zijn stemregels.”

“Ik zong de liedjes altijd op de fiets als ik ging werken.”

“Mijn vriendin wilde alleen zingen als ik stil was en we naast elkaar fietsen.”

“Samen hebben gewone mensen heel mooi gezongen.”

“Zingen vooral in Suriname daar kennen ze dat. We gaan dan zingen. Twee stemmig. Zou ik graag weer doen.”

“*Heer ik vraag u slechts genade* om te wandelen door de stad”.

“*Hartendiefje* is het mooiste woord in het lied”

“Het is in het Nederlands getikt maar ik zing hem in het Engels.”

“Sorry, ik zong niet mee, ik was te geëmotioneerd.”

“Een gitaar. Dat is een gieter.”

“Die tweede stem aan het eind ging vanzelf.”

“Ordinair geschreeuw en gegil mag niet in de muziek voorkomen.”

“Ik zit zo te kijken en hoor het zingen en dan hoor je het toch een stukje verder komen.”

“Wij waren klaar, maar jij zong nog door.”

“Het is altijd met dit liedje. Thuis klinkt het mooi maar met een groepje nooit! En nu ook niet. En is wel een mooi lied hoor.”

“Mijn moeder speelde in mandolinegroep. Hoefde ik niet te leren. Ze moest ook pret zelf hebben.”

“Het is ook goed voor mensen om iets te doen en niet de hele dag op hun kont te zitten.”

“Schrijf je alles naast het Nederland ook in het Engels, dan wordt het bekend. En er is nog genoeg ruimte hier hoor.”

“Een slokje thee want mijn keel geeft het nu al op.”

“Met twee gitaren heb je dubbel muziek.”

“Aha jij gaat kabaal maken en ik hou van stilte.”

“Oh dit lied ken ik wel uit mijn hoofd hoor. *Zeg maar ja tegen het leven* zing ik wel alleen.”

“Ik heb nooit getrommeld. Dit is de eerste keer. Dit is leuk.”

“Dat liedje moet over geschreven worden zodat de woorden gaan kloppen.”

“We waren allemaal mooi-zingers, we wouen niet de boventoon voeren.”

“Het is ook een zacht liedje. En er gevoel voor te hebben. Want anders kunnen we ons bloknoetje beter dicht doen.”

“Ik kom uit een gezin, daar werd veel gezongen. Liedjes, dat verslijt niet.”

“Zo’n liedje vliegt helemaal in mijn kop. Hoe langer ik het hoor, hoe langer ik het ken.”

“Dan heeft mijn hart toch een plekje. Het is in het baasje en het zingt nog.”

“Komt u morgen? Wat leuk! Dan ga ik nu alvast mijn keel schaven.”

“Zing ik vals? Zing iets leuks!”

“Er staat iets anders of ik ben steeds achter dat kan ook.”

“Dank u, ik wist niet dat ik een leuke stem had.”

“Zingen, mijn moeder bakte dan cake maar verder niets.”

“Dat is toch een lang liedje. Ik weet niet wanneer ik het heb gehoord. Laat staan dat het op de radio was.”

“Ik hou van de liederen van mijn vader.”

De juweeltjes worden sinds 2010 bijna wekelijks verstuurd.

Er zijn drie papieren en twee digitale edities

Ruim 667 personeelsleden ontvangen ze

Er zijn 182 'fans', mensen die buiten het personeel om de juweeltjes ontvangen en een warm hart toe dragen.

Met dank aan iedereen die juweeltjes stuurt en reacties geeft op de juweeltjes die gestuurd worden.

Dank aan de NVvMT, Nederlandse Vereniging van muziektherapie voor het mogelijk maken van de muzikale juweeltjes print editie.

We krijgen steeds meer de vraag of we ook 'juweeltjes' uit andere huizen publiceren, dat zouden we heel leuk vinden! Dus hoor je een uitspraak, schrijf het dan zo letterlijk mogelijk op en stuur hem naar onderstaand mailadres.

Wil jij ook op de 'fanclub' (bcc) lijst?

Stuur de juweeltjes en/ of geef je op bij Irene Kruijssen:

ikruijssen@cordaan.nl

Het leven van onze bewoners is net een schatkamer. Je vindt er donkere hoekjes, kleerscheuren, gebrek en hartzeer. Maar ook een rijkdom aan verhalen, een grote schat aan wijsheid. In de levensverhalen van bewoners liggen juweeltjes verstopt: kostbare herinneringen, ontroerende gezegdes, diepe levenskennis.

Irene Kruijssen, muziektherapie
Paula Irik, Eline Hoorweg & Sylvia van Rijn, geestelijke verzorging
Gaasperdam, Eben Haëzer, Anton de Kom, Kraaipan,
Kastanje hof,
de Buitenhof, Berkenstede
Cordaan

